

Манекен

Кузьма Скрыбін

Я — манекен з пластмаси,
І мої мертві очі
Не дивляться нікуди,
Вони зроблені зі скла.

Я майже як людина
За грубим склом вітрини,
Але під модним костюмом
Мое холодне тіло.

Посеред магазину
Стою і приміряю різні маски —
То мудрі і веселі,
То бідні і нещасні.

А я хотів би жити,
Я міг би полюбити.
Поміняйтеся зі мною,
Хто змучився від своєї ролі!

Одягніть на мене шкіру,
Пришійте мені серце —
Я дуже хочу жити,
Я не можу бути мертвим...

Я манекен з пластмаси,
Дурна пап'є-машина,
Ненатуральним сміхом,
Криве моє лице...

Є люди-манекени,
Є манекени, як люди.
Хто знає, кому більше
Від Бога треба тепла?